

Plaatsen in Zuid-Amerika waar Che Amigo actief is (geweest) met het programma 'Leiderschap in mijn Community'

- 1 **Cartagena de Indias, Colombia**
Vanaf 2016: Stichting Actuar por Bolivar, Koinonia en verschillende andere organisaties
- 2 **Medellín, Colombia**
Vanaf 2017: Stichting Straatkinderen Medellín
- 3 **Cuzco, Peru**
Vanaf 2015: Stichting Pasa la Voz en verschillende andere organisaties
- 4 **San Ignacio de Moxos, Bolivia**
Vanaf 2014: bibliotheek
- 5 **La Paz, Bolivia**
Vanaf 2014: verschillende organisaties
- 6 **Santa Cruz, Bolivia**
Vanaf 2014: Stichting IRFA
- 7 **El Alfarcito, Argentinië**
Vanaf 2008: Middelbare school in het hoge Andes-gebergte
- 8 **Peruti (Misiones), Argentinië**
Vanaf 2009: inheemse community
- 9 **Entre Rios, Argentinië**
2012-2014: Camino Joven
- 10 **Buenos Aires, Argentinië**
Vanaf 2012: Club 25 de Mayo, Coöperatie La Juanita en Villa 31
- 11 **Bariloche, Argentinië**
2012: kostschool

DOEN WAT JE TE DOEN HEBT

LEIDERSCHAP IN MIJN COMMUNITY

IN EL ALFARCITO STARTEN 60 JONGEREN. ZE LEREN, MAKEN PLEZIER EN GAAN MET NIEUWE INZICHTEN TERUG NAAR HUIS.

THUIS STARTEN ZE HUN EIGEN PROJECTEN!

...EN WIJ MAKEN EEN ENGELSE EN SPAANSE TRAIN DE TRAINER HANDLEIDING.

WE GAAN TRAINERS OPLEIDEN VIA ORGANISATIES MIDDELEN IN ARME WJEN.

MÉER IMPACT

WIJEN KOMEN IN BEWEGING

EN IN 2015 & 2016 TRAINEN DE BOLIVIAANSE AIDA EN ANDREA JONGEREN IN BOLIVIA & PERU.

ONDERTUSSEN TRAIN IK 15 NEDERLANDERS UIT SOCIALE ORGANISATIES

EN GA IK SAMEN MET IVY 2 JAAR NAAR COLOMBIA OM DAAR SOCIALE ORGANISATIES TE BEGELEIDEN

EN VANAF 2018

HI MARIA!

GAAT ER ELK JAAR 1 NIEUWE **CHANGEMAKER**

ALS CHE AMIGO TRAIN DE TRAINER AAN DE SLAG!

LEIDERSCHAP IS JE ERVARING DOORGEVEN

Vertel het me en ik zal het vergeten,

Laat het me zien dan onthoud ik het misschien,

Laat het me ervaren, en ik zal het me eigen maken.

- Confucius

Het was een schande, zoals je door het leven voor de gek gehouden werd. Je kon erom lachen en huilen tegelijk! Of wel je leefde intens, liet je zintuigen de vrije teugel, dronk je zat aan de borst van de oude Eva-moeder – en dan had je weliswaar een hoop te genieten, maar er was niets dat je beschermde tegen de vergankelijkheid; je was dan niet meer dan een paddestoel in het bos, die de ene dag staat te pronken met fraaie kleuren en de dag daarna vergaan is. Of je stelde je te weer, je sloot jezelf op ergens in een werkplaats, en je probeerde een blijvend monument te maken voor het vluchtige leven – maar dan moest je afstand doen van het leven, dan was je niet meer dan een werktuig, dan stond je weliswaar in dienst van het onvergankelijke, maar je droogde uit, en was je vrijheid, je volledigheid, je levenslust kwijt.

Ach, en heel dit leven had toch alleen zin, als je erin slaagde om beide dingen te bereiken, als het niet gespleten bleef door dat zinloze of-of! Creatief zijn, zonder daarvoor met het leven te hoeven betalen! Leven, zonder daarom afstand te hoeven doen van de adel van de creativiteit. Was dat nu zo iets onmogelijks?

Misschien waren er mensen, voor wie het mogelijk was. Misschien waren er echtgenoten en huisvaders, die niet door de trouw beroofd werden van het vermogen om zinnelijk te genieten? Misschien waren er hokvaste burgers, wier hart niet verdorde als gevolg van het gebrek aan vrijheid en gevaar? Misschien. Maar gezien had hij er niet één.

Uit: Narziss & Goldmund van Herman Hesse

Als nomaden dolen wij schijnbaar verloren door een eindeloze woestijn om ten slotte die plek te bereiken waar ook ons hart zich bevindt.

Uit: De Alchemist van Paulo Coelho

Inhoudsopgave

Voorwoord
Arnoud van Wingerde
p. 12

Prof. dr. Paul de Blot
p. 14

Inleiding
p. 16

Hoofdstuk 1
Vanuit het hart
p. 18

Hoofdstuk 2
De eerste stappen
p. 32

Hoofdstuk 3
Mijn 'script'
p. 40

Hoofdstuk 4
**Op weg naar een sociaal
trainingsinstituut**
p. 50

Hoofdstuk 5
**Leiderschap in mijn
Community**
p. 70

Hoofdstuk 6
Samenwerken
p. 84

Hoofdstuk 7
**Jongeren zetten
projecten op**
p. 108

Hoofdstuk 8
**Hoe wordt Che Amigo
duurzaam?**
p. 126

Hoofdstuk 9
Vallen & opstaan
p. 142

Hoofdstuk 10
**Hoe ga je dat allemaal
betalen?**
p. 154

Hoofdstuk 11
Naar Colombia
p. 168

Hoofdstuk 12
Impact maken
p. 190

Hoofdstuk 13
Met de meetlat
p. 200

Hoofdstuk 14
**Van je fouten leer je
het meest**
p. 212

Hoofdstuk 15
Visie op leiderschap
p. 226

Testimonials
p. 236

Nawoord & grote dank
p. 238

Voorwoord

Arnoud van Wingerde – CEO Makro Food Service Brazilië

Halverwege 2010 woonde ik alweer een maand of zes in Buenos Aires, toen ik een mailtje ontving van Huib Broekhuis, directeur/eigenaar van VDS Training Consultants. Hij had via een gezamenlijke kennis mijn gegevens ontvangen. Ik kreeg de vraag of ik Che Amigo kende en wellicht geïnteresseerd was om de grote inspirator van deze Nederlandse stichting te ontmoeten.

Tussen 2010 en 2016 was ik eindverantwoordelijk voor het Nederlandse groothandelsbedrijf Makro in Argentinië. In dit verband kreeg ik ongeveer maandelijks verzoeken van non-profit organisaties om hen te steunen – meestal gewoon een rechtstreekse vraag naar financiële middelen. Niets mis mee, maar ik heb wel geleerd om goed uit te zoeken wat daar dan achter zit, en zeker of de continuïteit van de goede doelen gewaarborgd zijn. Helaas bestaan er vele voorbeelden van gedoneerde middelen voor projecten die geen lang leven beschoren zijn, of erger nog, nooit aankomen bij de bedoelde doelen.

Ik ontmoette Jasper Wegman datzelfde jaar nog. Na wat heen en weer gemail spraken we af op het moment dat hij net weer in het land was, in een restaurant in ‘Zona Norte’ van Buenos Aires. Hij zou niet alleen komen, maar samen met Christien Oudshoorn.

Het werd een lange avond. Samen met mijn vrouw Henriëtte maakten wij voor het eerst kennis met deze gedreven persoonlijkheden. De gesprekken van die avond gingen over van alles – natuurlijk ook over voetbal, wat wil je nog meer in Argentinië, en een van Jaspers grote passies. Toch, centraal stond zijn vastberadenheid iets bij te dragen aan de armoedebestrijding in het land. Dat land met die mensen die hem zo geïnspireerd hadden; dat land wat hem tijdens zijn wereldreis zo veel had gegeven; dat land waar hij zijn stichting voor had opgericht; dat land dat uiteindelijk de basis heeft gelegd om leiderschapscommunities te vormen. Niet alleen in Argentinië zelf, maar ook in Bolivia, Peru en Colombia.

Natuurlijk staat in dit boek de armoedebestrijding in Argentinië, en later Zuid-Amerika, centraal. Vaak rijst de vraag dan al snel: is het die ene druppel op een gloeiende plaat in een continent waar Europa, gemeten vanaf Zuid-Italië tot aan Noord-Zweden, wel zo’n vijftien keer in past? Hoe kun je nou die grote armoede beklijvend bestrijden? Hoe kunnen zulke kleine initiatieven, zoals van Che Amigo, toch een grote impact hebben? Het boek vormt geen handleiding om armoede te bestrijden, maar laat zien dat uiteindelijk alle doelen van Jaspers initiatieven wel op dit grotere doel gericht zijn. In dit boek schetst Jasper nou precies hoe goed doordachte initiatieven een blijvende bijdrage kunnen leveren aan dit vraagstuk. Hoe? Door met alle plezier en enthousiasme lokale mensen te helpen in hun ontwikkeling en te laten zien dat dat een duurzaam resultaat in de samenleving kan hebben.

Dat gewoon ‘doen’ het verschil maakt. Dus niet een ‘betweterige’ aanpak van bovenaf. Juist het tegenovergestelde: lokale enthousiaste jonge mensen opleiden zodat zij zelf veranderingsprocessen kunnen inzetten in hun communities. In Jaspers vertaling: leer mensen hoe ze een voetbaltoernooi kunnen organiseren in hun gemeenschap en je bereikt er gelijk sociale veranderingen. En juist die veranderingen en leermomenten zorgen voor volgende stappen in hun persoonlijke ontwikkeling en in de ontwikkeling van de community.

Wie het boek leest, raakt zonder meer geïnspireerd. Jasper weet zijn ontmoetingen met al zijn inspiratiebronnen levendig te vertellen. Een enorme tocht via talloze mensen, en vele verhalen over leiderschap, ontwikkelen en ‘gewoon doen’.

Dit is een ‘mensen-mens-boek’. Zo ook het verhaal met Padre Sigfrido ‘Chifri’ Moroder. Deze markante priester in het noorden van Argentinië, die Jasper ontmoette in 2008, vormt de basis voor Che Amigo en alles wat Jasper later in Zuid-Amerika heeft gedaan. Zo ook zijn plotselinge overlijden. Jasper ontdekt dat hij niet overal grip op kan hebben.

Vanuit Makro Argentinië, het bedrijf waarvoor ik werkte, hebben wij enkele initiatieven gesteund: donaties, de seminars van Beyond MBA in Buenos Aires (zie verderop in het boek), plus ondersteuning van het project Club 25 de Mayo. In dit kader heb ik ook veel contact gehad met Christien, zij had een aantal jaren trainingen en opleidingen in Bolivia verzorgd, en werd steun en toeverlaat van Jasper in veel initiatieven. Sterker nog, soms initiatiefnemer en uitvoerder van Che Amigo-projecten. Wat een fantastisch persoon. Ik herinner me nog dat zij zelfs enkele weken in een van de grootste sloppenwijken van Buenos Aires is gaan wonen om zo de projecten beter te kunnen begeleiden.

Che Amigo is een droom van Jasper. Hij heeft zijn droom waargemaakt, gewoonweg door te doen. Zijn droom was een soort van project. Persoonlijk leiderschap. En hij heeft het uitgevoerd, samen met vele mensen die dit hogere doel van armoedebestrijding met hem delen. Hulde en veel leesplezier.

Arnoud J. van Wingerde

CEO Makro Food Service Brazilië (2016 – heden)

CEO Makro Argentinië (2010 – 2016)

**“Als je iets voor een ander kunt
doen, moet je het nooit laten”**

- Johan Cruijff

Voorwoord

Prof. dr. Paul de Blot – hoogleraar business spiritualiteit Nyenrode

Dit boek geeft een interessante beschrijving van community ontwikkeling in Zuid-Amerika waarbij vooral de ontwikkeling van het leiderschap vernieuwend is. Jasper Wegman laat zich hierbij niet inspireren door de gangbare leiderschapsmodellen die vooral verstandelijk ontwikkeld zijn. Hij laat zien hoe het leiderschap van binnenuit door de community en de mensen wordt ontwikkeld en juist niet van buitenaf door het verstand wordt opgelegd.

Leiderschap hoort bij het leven. Elk leven is uniek en kan zich alleen ten volle ontplooiën als het zich volgens deze eigen unieke mogelijkheden kan ontwikkelen. Elk levend wezen ontwikkelt zich het beste als het zich volgens diens eigen mogelijkheden ontplooit. Het gaat om het zelfleiderschap. Dat geldt ook voor het menselijk leven, door vrijheid kan de mens op zijn eigen manier zijn leiderschap bepalen. De voor de hand liggende en gemakkelijkste weg is dan het rationele leiderschap. Dit type leiderschap wordt aan de buitenkant van het leven ontwikkeld, maar sluit niet altijd aan bij de innerlijke realiteit. Ik kan erkennen dat al mijn grote plannen zijn mislukt, maar mijn succes heb ik vooral aan het toeval te danken. Het gaat niet om het toeval als een lot uit de loterij, maar om iets dat je van binnenuit raakt en waar je op ingaat zonder het rationeel volledig te kunnen verantwoorden. Het is meer een beleid by trial and error. Je doet iets omdat het je raakt en herstelt al doende de gang van zaken. Op die manier ontwikkelt zich een leiderschap van binnenuit.

Een treffend voorbeeld hiervan is Mandela die zijn leven als rebel tegen de blanken begon en na zijn meer dan twintig jaar gevangenschap volledig veranderde. Hij ontwikkelde in die jaren een innerlijk leiderschap op grond van zijn ervaring hoe hij zich blij voelde als iemand goed voor hem was, en pijn leed als iemand hem slecht behandelde. Hij paste dit beleid toe toen hij president werd en voerde een verzoeningsbeleid toe in plaats van een veroordelingsbeleid, zoals we in Europa zagen met de Nazibonzen.

Ik vergelijk dit innerlijk leiderschap met een ijsberg waarvan slechts het kleine topje duidelijk zichtbaar is, maar het grootste deel onder de waterspiegel volledig onzichtbaar blijft. De Titanic hield geen rekening met dit onzichtbare deel en ging ten onder. Organisaties die geen rekening houden met de onzichtbare binnenkant van hun bedrijfsleven zien we ook wegglijden. Leiders die geen rekening houden met deze spirituele binnenkant van hun organisatie of omgeving zijn te vergelijken met een botte bijl die niet in staat is een boom om te hakken.

De grootste kracht van leiderschap is nieuwsgierigheid. Kinderen zijn nieuwsgierig en beginnen zich over zaken te verwonderen. In onze opvoeding wordt die nieuwsgierigheid verlamd door van buiten opgelegde verstandelijke inzichten en directieven. Daarmee gaat het

natuurlijke leiderschap van het leven merendeels verloren. Ook in een bedrijf moeten de jongeren meestal gewoon doen wat hun baas zegt. Daarmee gaat hun nieuwsgierigheid en verwondering verloren en daarmee ook hun natuurlijk leiderschap. Het is dan ook van groot belang dat Jasper Wegman met zijn stichting Che Amigo de jongeren een kans geeft om in te gaan op hun nieuwsgierigheid en verwondering.

Jasper beschrijft in dit boek het ontstaan van een community met een leiderschap dat van binnenuit door de eigen innerlijke kracht concreet gestalte krijgt. Daardoor wordt het leiderschap een sterke, bezielende kracht van het hele corporatieve lichaam. De community kan zich daardoor ontwikkelen als een corporatief menselijk lichaam waarin alle leden op een eigen manier aan dit corporatieve leiderschap een bijdrage kunnen leveren. Het wordt gedragen en bezielde door een corporatieve spiritualiteit die iedere deelnemer op unieke manier kan bezielen om met de eigen mogelijkheden een bijdrage te leveren aan het geheel. Ik wens Jasper hiermee een heel mooie toekomst toe en de lezer veel leesplezier.

Paul de Blot

Hoogleraar business spiritualiteit Nyenrode Business Universiteit

Paul de Chauvigny de Blot (94) werd op 15 mei 1924 in Indonesië geboren, heeft het concentratiekamp in de Tweede Wereldoorlog overleefd en werd hoogleraar in de bedrijfskunde aan de Nyenrode Business Universiteit. Daarnaast zet hij zich in voor zieken en ontheemden.

“If you are working on something you really care about, you don’t have to be pushed. The vision pulls you.”

- Steve Jobs

Inleiding

Van jongs af aan voel ik een bepaalde onrust, ben ik op zoek naar iets groters, naar avontuur, naar een intens leven. Reizen geeft daar een invulling aan, maar het is niet voldoende. Ja, je ziet, ervaart en leert steeds van nieuwe situaties en landen, je ontmoet veel verschillende mensen en het geeft veel vrijheid. Het klinkt misschien gek, maar ook dat wordt ergens weer saai, gewoon, een sleur. Mijn verlangen bestaat uit meer zingeving. Maar waarom vind ik dat belangrijk?

Ruim elf jaar geleden, in 2007, heb ik de Stichting Che Amigo opgericht. In samenwerking met verschillende mensen starten we sociale projecten in verschillende delen van Argentinië, Peru, Bolivia, Suriname en Colombia. Het heeft mij veel gebracht.

Nu, ruim elf jaar later dus, heb ik meer innerlijke rust, voel ik me lekker en leef steeds meer zonder verwachtingen. Dat komt omdat ik in ieder geval heb gedaan wat ik altijd wilde doen. Reizen en sociale projecten in ontwikkelingslanden opzetten.

Dit boek gaat over mijn proces in die elf jaar. Over motivatie, over de voortgang, de successen, maar ook over de hobbels en het harde werken. In de afgelopen jaren heb ik veel mensen ontmoet die op zoek zijn naar zichzelf. Net als zij, vroeg ik mijzelf af, wat wil ik echt? Hoe kan ik bijdragen aan een betere wereld? En hoe financier ik dat?

Het gaat in dit boek niet alleen over mij, het gaat vooral over de mensen die ik in dit proces heb ontmoet. Zij, die onderdeel zijn van Stichting Che Amigo. En zij, die leermeesters voor mij waren en over wie boeken te schrijven zijn. Allemaal mensen met elk hun eigen, mooie verhaal, mensen die positief zijn ingesteld en iets willen bijdragen aan een betere wereld.

En natuurlijk gaat dit verhaal over de projecten die we gezamenlijk hebben opgezet. De impact die we hebben op mensen met minder kansen. Maar ook hoe lastig het is om iets goeds te willen doen.

Dit is een boek over persoonlijk leiderschap. Geen theorie en modellen, maar leren door de praktijk van het dagelijks leven. Iedereen heeft dromen en de mogelijkheid om de leider in zichzelf naar boven te halen. Vele malen ben ik geraakt door de ontmoetingen met mensen die in moeilijke omstandigheden groot leiderschap tonen.

Che Amigo is een mooi voorbeeld van hoe een groep mensen die toevallig meer kansen heeft een verschil kan maken voor vele mensen met minder mogelijkheden aan de andere kant van de wereld. En ik heb geleerd: ook al moeten we het uiteindelijk allemaal zelf doen in het leven, je bent nooit alleen!

“Stilte verlicht je
levenspad. Door
niet te spreken,
zie je duidelijker.”

- Mahatma Gandhi

Mijn motivatie

Niemand zal ontkennen dat er veel te verbeteren valt in de wereld. Afhankelijk waar je geboren bent, waar je woont, of je werk hebt, je arm of rijk bent, gezond of niet: het bepaalt – grotendeels – hoe je je voelt en of je wel of niet tevreden bent. Een deel van je geluk is subjectief, een deel niet. Extreme armoede, gedwongen (seks)arbeid, oorlogssituaties, fysieke en mentale hevige pijnen, op de vlucht zijn – het zijn voorbeelden van situaties waarin niemand zich echt gelukkig kan voelen. Toch zijn er vele miljoenen mensen op deze wereld die helaas in deze omstandigheden moeten leven. Met al het moois dat er ook is in de wereld, lijkt mij het oplossen van deze ongelijkheid een belangrijke uitdaging. Een interessant citaat van Anita Roddick, oprichtster van The Bodyshop luidt: “Wie niet in de sloppenwijken van Calcutta geboren is, heeft een bepaalde verantwoordelijkheid”. Zo voel ik dat ook.

In mijn tienerjaren werkt mijn moeder als lerares Frans op een middelbare school in Leiden. Op een dag vraagt ze aan een leerling van Afghaanse afkomst: “kan ik iets voor je betekenen”? “Ja”, antwoordt de 16-jarige jongen. “Heeft u 30 euro voor mij? Mijn moeder zou zo graag met de trein naar Rotterdam gaan om een vriendin te bezoeken, want die heeft ze al drie jaar niet kunnen zien.” Dit verhaal raakt me niet alleen, het maakt me woedend. Hoe kan de wereld zo zijn? Zo onrechtvaardig. De een weet van gekkigheid niet wat hij met zijn geld moet doen, de ander kan niet eens een vriendin bezoeken.

Op mijn negentiende ga ik met een vriend, Bart, zes weken rondreizen in Indonesië. In Jakarta bezoek ik voor het eerst een sloppenwijk. “Mister, mister, mister, photo, photo!”, roept een grappig jong meisje met een klein kind op haar arm. Ze lacht, maar ik schrik. De mensen leven hier allemaal in krotten en het vuil puilt eruit. Ik ben twee dagen van de kaart en doodstil. Hoe kunnen mensen daar leven?

De afgelopen jaren ben ik bezig om beter om te gaan met mijn hierboven beschreven frustratie, die diepgeworteld is. Waarom? Ik weet het niet. Als mens kan je niet de totale verantwoordelijkheid over de situatie in de wereld op je nemen en met woede bereik je niet veel. Wel is het voor mij een goede aanjager om te gaan doen wat mij drijft. En natuurlijk is dat niet het enige. Ongetwijfeld zit er een stuk ego bij. Gezien willen worden, speciaal willen zijn, geliefd willen zijn, op een bepaalde manier succesvol zijn. Het speelt allemaal mee. Wat het ook is, in die tijd borrelt het idee in mij om in ieder geval iets te doen aan het onrecht in de wereld. Dat is wat het is. Mijn overtuiging is dat als je iets heel sterk voelt, je er gehoor aan moet geven door er iets mee te doen. Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan.

Handelen vanuit rust

Het is september 2004 en ik zeg mijn baan bij de Rabobank op. Een aantal maanden daarvoor heb ik besloten om anderhalf jaar op wereldreis te gaan. Een droom die al lang speelt en waarvan ik op dat moment weet dat deze een nieuwe fase van mijn leven gaat inleiden.

Na mijn hbo-studie aan de lerarenopleiding economie begin ik bij de Rabobank als beleggingsadviseur. Ambitieuze als ik ben, doe ik er een postdoctorale studie aan de Universiteit van Amsterdam bij. In mijn studententijd ben ik een redelijke flierefluiter. Vele reizen worden gemaakt en in de zomers werk ik als reisleader in o.a. Portugal en de Verenigde Staten.

Bij de Rabobank ben ik de laatste drie jaar werkzaam als consultant voor Rabobank Nederland. Mijn taak is om bij verschillende lokale banken een cultuurverandering teweeg te brengen. Ander beleid te gaan invoeren. Ik krijg hierin veel vrijheid en ontwikkel mezelf door veel met mensen en groepen te werken. Maar dit wordt nooit mijn echte passie. Dat komt niet door de werkzaamheden zelf, maar door een gemis aan ‘purpose’. Waar doe ik het voor? De winstcijfers van de bank? Maatschappelijk gezien is het vanaf 2001 een roerige tijd na 9/11 en de moord op Pim Fortuyn. De zingevingsvraag kriebelt als nooit tevoren. Ik heb een druk leven: veel werk, avondstudie, relatie, sporten, vrienden en vrijwilligerswerk. Op zich ben ik tevreden, maar ik mis iets. Ik voel dat ik dit niet écht wil. Maar om te weten waar mijn behoeftes liggen, is het te druk in mijn hoofd, ben ik te onrustig.

De wereldreis doet mij heel goed. Naast veel avontuur, divers vrijwilligerswerk en enkele cursussen Spaans heb ik eindelijk de vrijheid en tijd om echt voor mezelf te kiezen. Innerlijke rust is nodig om de juiste beslissing(en) te kunnen en durven nemen.

Al reizende wordt het mij langzaam maar zeker duidelijk dat ik trainer/coach wil worden op het gebied van persoonlijke- en organisatieontwikkeling. Voor deze reis heb ik daar in mijn werk al kennis mee gemaakt en enkele goede contacten gelegd. Genoeg aanknopingspunten om mee verder te gaan.

Oprichting Che Amigo

Tijdens die wereldreis woon ik zes maanden in Buenos Aires, Argentinië. Graag wil ik wat terugdoen voor het land dat mij zoveel heeft gegeven. Ik besluit een stichting op te richten in Nederland om fondsen te werven voor de bouw van een school in Argentinië. De stichting noem ik Che Amigo, een veelgebruikt stopwoord in de Argentijnse straten wat zoveel betekent als ‘hey, vriend’. De eerste stap is gezet. Ik weet wat me te doen staat.

Waarom Argentinië

Tijdens mijn wereldreis in 2004 trek ik door Peru en Bolivia. Wat een prachtige landen. De Incaroute bij Cuzco en de zoutmeren in het zuiden van Bolivia zijn onbetwiste hoogtepunten. Na de zoutmeren kom ik aan in een onwerkelijk dorpje in de Atacama woestijn in Chili. Daar neem ik de bus naar een voor mij soort van 'beloofde land': Argentinië. Op de een of andere manier intrigeert dit land me, nog voordat ik er voet aan land gezet heb. Als voetbalfan ben ik natuurlijk onder de indruk van de Argentijnen. Er wonen mooie, gepassioneerde mensen, het land beschikt over wonderschone natuur en een bijzondere stad, Buenos Aires. Het land is uitgestrekt en de economische en politieke geschiedenis heeft iets duisters – de crisis van 2001 zit nog vers in het geheugen. Het houdt me bezig. Hoe kan een land met zoveel natuurlijke rijkdommen, relatief hoge scholing en weinig inwoners er op politiek en economisch gebied al decennialang een zootje van maken?

Vóór 2001 is het land bijna niet toegankelijk omdat het voor ons peperduur is. Maar door de crisis is dat ineens voorbij. Toerisme bloeit op en het is er spotgoedkoop. Met de bus kom ik aan in het noordelijk gelegen Salta en bezoek daarna het prachtige Cordoba, Mendoza, Bariloche en de besneeuwde bergen van Patagonië. Wat een wereld. Wat een bruisende steden en mensen. Argentijnen leven! Je kan er niet alleen tot diep in de nacht dansen in clubs, ook het dineren in restaurants begint er pas laat. De mensen zijn temperamentvol, opgewekt en vriendelijk. Armoede lijkt ver weg, want het is er goedkoop en er is luxe genoeg in de vorm van goede bussen, wegen, vliegtuigen, hostels, uitgaansgelegenheden, etc.

Ik geniet vervolgens wekenlang van het leven in Buenos Aires en ontmoet een leraar Spaans die me een baan aanbiedt als leraar economie op een middelbare privéschool. Voor mij geen lastige beslissing om minimaal zes maanden te blijven: Spaans leren, vrijwilligerswerk doen, wat lesgeven en wonen in een soort walhalla. Wat wil ik nog meer? Het doet me denken aan mijn tijd in Porto, Portugal, waar ik in 1994 met mijn goede vriend Marc een aantal maanden gestudeerd heb. Voor ons beiden was dat een van de mooiste perioden van ons leven.

Er was alle ruimte voor persoonlijke ontwikkeling en we hadden veel vrijheid. Dat gevoel komt helemaal terug in die allereerste weken in Argentinië.

Toch gaat dit gevoel voorbij. Zo'n zes maanden verder wordt het me duidelijk dat ik graag terug wil naar Nederland. Ik heb zin om 'gewoon' te gaan werken en een carrière als coach/trainer op te bouwen. In de loop der tijd begin ik mijn Argentijnse bubbel ietwat door te prikken. Argentinië heeft zeker schaduwkanten. De mensen zijn heel vriendelijk, maar beloven meer dan ze waarmaken. Veel lijkt te functioneren, maar doet dat eigenlijk niet. Ik koop bijvoorbeeld een mooie nieuwe fiets, maar bij de eerste de beste straathoek verliest die al zijn trapper. Het lijkt een detail, maar zo begin ik Argentinië te ervaren. De leraar Spaans kan zijn belofte niet waarmaken om me als leraar economie te laten werken. Ik ontdek de grote armoede, klassenverschillen en corruptie.

Door zes maanden in een sloppenwijk van Buenos Aires te werken, ontmoet ik prachtige mensen. Mensen die geen toegang hebben tot het 'mooie' Buenos Aires zoals hierboven beschreven, met angst voor de toekomst, ontdaan van hun dromen en buitengesloten door de maatschappij. Ik begin me te ergeren aan de mooie (rijkere) vrouwen uit wijken zoals Palermo die ik in het begin juist zo interessant vond. Ze kennen de wereld buiten hun eigen wereld niet, of sterker nog, willen die niet kennen.

Ik besef me dat ik hier spreek in grote algemeenheden en stereotypes. Dat doe ik om mijn gevoelens in die tijd in grote lijnen weer te geven. Want die gevoelens hebben effect op de vraag waarom ik in Argentinië iets wil opstarten maar er niet meer wil wonen. In eerste instantie omdat ik het, ondanks de negatieve kanten, een prachtig land vind. In de tweede plaats, omdat ik de andere kant van Argentinië begin te ervaren: een kant van armoede. Maar ook veel mensen die zich daar met hart en ziel, zo goed en zo kwaad als het gaat, voor inzetten. Ook ben ik met mijn eigen zoektocht naar zingeving bezig: hoe kan ik concreet iets bijdragen aan armoedebestrijding en dat combineren met een baan? De stap om op dat moment Che Amigo op te richten is zowat vanzelfsprekend – zo kan ik iets concreets en op een kleinschalige manier betekenen voor anderen en tegelijkertijd in contact blijven met het intrigerende Argentinië.

“Als voetbalfan ben ik natuurlijk altijd al van de Argentijnen onder de indruk.”

“Ik begin me te ergeren aan de mooie (rijkere) vrouwen uit wijken zoals Palermo die ik in het begin juist zo interessant vond.”

Inspirerende leermeesters

Een diepe intrinsieke motivatie helpt om vooruit te bewegen. Daarnaast kom je je hele leven zogenaamde 'leermeesters' tegen. Mensen of situaties waarvan je leert, die je verder brengen. Ik laat me graag inspireren door mensen die op een bepaald moment in een vergelijkbare situatie zitten als ik en het op hun manier voor elkaar krijgen en verder komen. De volgende drie mooie mensen hebben mij door hun voorbeeldgedrag gestimuleerd om Stichting Che Amigo op te richten dan wel anders in te richten.